

Numeri 6, 22-27 - Lucas 24, 50-52, Mat. 28, 16-20 - 1 januari 2012 - Wehl

Lieve gemeente,

Een heel nieuw jaar ligt voor ons.....

366 dagen, deze keer.....

Omdat de eerste dag daarvan dit jaar op een zondag valt,
zijn we vanmorgen, nu het jaar nog maar 11 uur oud is,
hier al in deze kerk, om God om een zegen te vragen.

En eigenlijk is dat wel mooi,
nadat we gisteravond, aan het einde van het oude jaar,
het jaar met Gods zegen afsloten.

Aan het begin van een nieuw jaar
wensen mensen elkaar alle goeds toe,
gezondheid, geluk, voorspoed,
heil en zegen,
geloof, hoop en liefde,.....
Sommige mensen zijn heel creatief
in het bedenken van goede wensen.

En toch..... hoe mooi en welgemeend ook,
het blijven slechts wensen,
woorden waarvan je maar moet afwachten,
of ze ook waar worden.

Prachtig vond ik dan ook de woorden
waarmee Koningin Beatrix dit jaar haar kersttoespraak afsloot:
'Laten we zeggen wat we hopen
en doen wat we kunnen'.

Daarin klinkt door dat mensen er alles aan moeten doen,
om ervoor te zorgen dat het goede dat ze een ander toewensen,
werkelijkheid wordt.

Die woorden van de koningin zijn een oproep om elkaar tot zegen te zijn.:
om voor elkaar zo goed als God te zijn.

Zegenen is: iemand het beste toewensen, en -
voor zover dat in je vermogen ligt -
er zelf aan bijdragen dat de zegen waarheid wordt.
Dat gaat boven elkaar 'alle goeds' toewensen uit,
en zo is God,
Hij doet wat Hij zegt.

God geeft ons aan het begin van het nieuwe jaar zijn zegen,
zoals we die lezen in Numeri 6.

*De Heer zegene u en hij behoede u,
De Heer doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig,
De Heer verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede.*

Oeroude, statige woorden zijn het, meer dan 3000 jaar oud.
Het volk Israël kreeg de zegen uit Num. 6 door de priester opgelegd,
onderweg naar het beloofde land.

Bemoedigende woorden zijn het, met een enorme zeggingskracht.
Ze klinken niet alleen mooi,
maar Hij maakt ze zelf nog waar ook:
een hand op je hoofd,
een hand onder je bestaan.....
God doet wat Hij zegt, op zijn eigen verborgen manier;
niet meteen en direct,
maar gaandeweg, in de loop van het leven.
'Ga maar ... je gaat niet alleen..
je zult wel ontdekken hoe Ik erbij ben'.

En zoals de Vader is, zo doet de Zoon:
Van Jezus lezen we dat Hij kinderen zegent en de handen oplegt,
en Hij zegent zijn leerlingen voordat Hij, na Pasen, afscheid van hen neemt:
en zegt :

*'Zie Ik ben met jullie alle dagen,
tot aan de voltooiing van deze wereld'.*

Wanneer je de zegen ontvangt,
word je eraan herinnert dat God met je meegaat,
dat Hij bij je in de buurt blijft,
Dat betekent niet dat je niets kan overkomen,
maar dat je in leven en sterven in Gods hand bent.

Met die zegen van God mogen we het nieuwe jaar in gaan.
In zijn hoede zijn wij wel-geborgen.
Kome wat komt!

Amen.